

ZPRÁVY

SPOLEČNOSTI FRANTIŠKA BÍLKA

27

duben 2008

Otokar Štorch-Marien o Františku Bílkovi

Dne 16.9.1897 se ve Vodňanech narodil a 12.3.1974 v Praze zemřel spisovatel, majitel nakladatelství Aventinum a milovník krásného umění Otokar Štorch Marien. Roku 1900 se jeho rodina přestěhovala do Kolína, kde prožil maturitu a převrat (1918) a kam již se datují počátky jeho nakladatelské i spisovatelské činnosti. Mezi jeho kmenové autory patřili mj. i bratři Čapkové. 1925-34 vydával časopis Rozpravy Aventina, který výtvarně řídil F. Muzika. V roce 1927 otevřel prodejnu a čítárnu knih s výstavní a prodejní síní uměleckých děl Aventinská mansarda, kde vystavovali

*mj. i J. Čapek, J. Zrzavý, E. Filla. Přílišnou důvěřivostí a snad i svou naivitou při jednání s věřiteli, ale i údajným rozmařilým životem přivedl nakladatelství v roce 1934 k bankrotu. Později se živil m.j. jako knihkupec a v 60. letech sepsal své memoáry (**Paměti nakladatele**), z jejichž prvního dílu zde budeme dále citovat pasáže, kde se zmiňuje o F. Bílkovi a jeho díle:*

...Myslím-li na výtvarný Kolín, nemohu nezpomenout v první řadě monumentální architektury gotického svatobartolomějského chrámu... V interiéru této architektury, nepočítám-li již dříve zmíněný obraz Brendlův, byly již za mého mládí dva objekty, které činily z chrámu galerii zcela mimořádnou...

Druhá, již novodobá chrámová znamenitost je čtrnáct zastavení Křížové cesty vydlabané do uherského dubu Františkem Bílkem. Zásahu o realizaci tohoto cyklu má Bílkův přítel, někdejší kolínský děkan Václav Sixta, člen České moderny, který – sám člověk uměnímilovný a dobročinný – dal k dispozici částku 14 000 rakouských korun a objednal za ni zmíněnou práci. Bylo to v roce 1909, kdy Bílek začal stavět svou známou vilu v Praze a upadl do finanční tísně. Na díle pracoval v letech 1910 až 1913 a již během práce byla některá hotová zastavení s úspěchem vystavena v Paříži. V rámci výstavy moderního církevního umění v Římě roku 1935 se dostalo dvěma tam zapůjčeným exponátům první ceny.

Neobvyklá realizace biblického námětu se setkala nejen se skepsí leckterých výtvarných konzervativců, ale i s rozhořčením mnohých návštěvníků a hlavně návštěvnic kostela. Když se pak na stranu opozice postavil i děkanský kaplan dr. Jaroslav Kuláč, zdvihla se bouře odporu zcela nepokrytě a ještě zesílila, když František Bílek vystoupil z katolické církve. Ale buď jak buď, Bílkův cyklus to nakonec umělecky vyhrál. I když někdejší objednávka Sixtova se zdála zdůvodněna také snahou dogmaticky paralyzovat velkou figuru Bílkova Husa, vyrůstajícího „z plamenů bleskem zasaženého stromu“ na kolínském náměstí, nebylo tomu tak. Vždyť třeba to zní pro dobu před první světovou válkou neuvěřitelně, byl děkan Sixta členem výboru Sboru pro postavení Husova pomníku, kam byl pozván, aby svým osobním vztahem zprostředkoval styk Sboru s Františkem Bílkem.

Ten Husův pomník! Výstava Bílkových návrhů k němu, již rok předtím předcházela kolínská výstava jeho děl, vzbudila bouřlivou polemiku pro i proti. Odpůrci maloměstského ražení byli jednak pohoršeni netradicinálností Bílkova pojetí, neodpovídajícího jejich realistickým představám, jednak monolitním patosem Husovy postavy, trčící jako vykřičníkové memento do dvanáctimetrové výšky ze čtvercové plochy náměstí. Nakonec byl odpor proti Bílkovu projektu tak veliký, že činitelé sboru pro postavení Husova pomníku, v němž udávalo tón několik pokrokových lidí, se museli opřít o uměleckou autoritu historika umění profesora dr. Žákavce, aby svůj návrh prosadili a obhájili čtyřicetitisícový rozpočet, podmiňující realizaci návrhu.

Kresba „Pastýř“ k dílu Smutný hlas.

umožněno jeho znovuvztyčení. Ne však na starém místě, nýbrž na prostranství před Husovým sborem na Kutnohorském předměstí. Je bohužel nižší o dva bloky, které Němci nařídili odeslat po jeho rozebrání do Prahy...

(str. 37-39)

A tak 6. července roku 1914, v den pětistého výročí Husovy smrti, došlo sice k praktickému odhalení pomníku, ale v důsledku sarajevského atentátu bez připravované manifestace. Lidí však stejně přišlo hodně a na Bílkovo pozvání se ten den objevil i básník Otokar Březina. Protože se vše odehrávalo takřka pod našimi okny, viděl jsem, jak si oba přátelé padli do náruče a sochař vtiskl básníkovi do ruky kytici rudých růží, kterou sám před chvílí dostal. Bylo to poprvé a naposledy, kdy jsem spatřil jaroměřického samotáře.

Husův pomník se tyčil na náměstí, jehož se stával takřka neodmyslitelnou součástí, až do jedenačtyřicátého roku, kdy nacisté nařídili jeho stržení. Landrát, oháněje se argumentem „zvrhlého umění“ a porušením historického prostoru náměstí, povýšil se na ochránce jeho architektonické čistoty, pro niž jinak nahnul ani prstem. A tak Husův pomník zmizel a jen díky tomu, že nebyl z kovu a že lidé pověření jeho stržením jej pečlivě rozřezali ve spárách spojujících jeho kamenné díly, které pak uložili pod přístřešek jedné ohrady na zálabském předměstí, bylo po válce

...V našem městě existoval tenkrát Kolínský klub mladých, do něhož bylo propustkou maturitní vysvědčení... Překypující elánem, prosadili jsme (v roce 1918 – pozn. F.K.) s Funkem v klubu návrh na vydání sborníku, který měl obsahovat články s tématy historickými, kulturními, uměleckými, etnografickými a národohospodářskými, přirozeně ve vztahu ke Kolínu... Potíže, které se začaly v tom směru vynořovat, podpořily nakonec stanovisko opozice, aby se od vydání sborníku, jemuž předtím vymyslel malíř Mazuch název KNIHA, upustilo.

V době, kdy vydání Knihy bylo ještě aktuální, snuli jsme s Funkem plány mnohem dalekosáhlejší. Navrhli jsme totiž, aby v klubu byla vydávána bibliofilská Edice Knihy. Návrh byl polosouhlasně přijat a já pověřen, abych jednal s básníkem Macharem o vydání jeho ČERVENÝCH STŘEVÍČKŮ. Knížku měl ilustrovat Adolf Kašpar... Další svazek měl být Komenského SMUTNÝ HLAS s kresbami Bílkovými. Od doby, co se jeho Hus tyčil na náměstí a Křížová cesta visela v bartolomějském kostele, pokládali jsme Bílka tak trochu za Koliňáka.

Tím, že k vydání Knihy nedošlo, padl i projekt na vydávání její Edice a mně nezbylo než vrátit všechny rukopisy s omluvou, že z technických důvodů atd. atd... (str. 58-59)

Kresba „Smutný hlas“ ke stejnojmennému dílu J.A.Komenského.

...Ve dvacátém roce jsem také vydal dílko, které vzalo svůj popud v ediční inspiraci Kolínského klubu mladých (o tom píše O.Š.M. na jiném místě knihy – pozn. F.K.). Byl to Komenského SMUTNÝ HLAS ZAPLAŠENÉHO HNĚVEM BOŽÍM PASTÝŘE K ROZPLAŠENÉMU, HYNOCÍMU STÁDU, pro jehož výtvarnou výzdobu byl již tenkrát (roku 1918 – pozn. F.K.) získán František Bílek, „domicilovaný“ v Kolíně svým Husem a Křížovou cestou. Převzal jsem sice jmenovaný projekt, mimo Bílkovu ochotu však nebylo prakticky nic realizováno. Nejdříve jsem tedy psal do Chýnova, kde Bílek v tu dobu sídlil, a teprve později jsem

měl příležitost navštívit ho několikrát v jeho pražské cihlové vile (jejíž velká část byla ateliérem), vybudované podle jeho vlastního návrhu v ulici Na mariánských hradbách. Pomník Komenského odcházejícího z vlasti před ní ještě nestál. Byl vztyčen až v šestadvacátém roce.

Spolupráce s Bílkem nebyla snadná. Ne snad proto, že by se byl choval jako primadona, nýbrž ze zcela jiného důvodu. Nebral totiž vůbec zřetel na požadavky grafické harmonie jednotlivých listů. Každá jeho kresba měla své vlastní proporce, bez ohledu na nutnost vzájemného přizpůsobení. Křídová technika na barevných papírech ztěžovala reprodukci a J.R.Marka, který knihu upravoval, z toho bolela hlava, nemluvě ani o podniku, který dostal za úkol zmoci Bílkův výtvarný doprovod po stránce technické. Svérázné Bílkovo písmo, nesnadno čitelné, doplňovalo sice dojmovou úplnost, komplikovalo však ještě víc řešení grafické úpravy.

Nakonec to v mezích možností dobře dopadlo, včetně obálky, jejíž celou plochu zabírala celostránková kresba polopostavy Komenského, velmi připomínající optický dojem z kolínského Husa. Traktát samotný doplnil doslovem Arne Novák... (str. 119-120)

Dřevoryt „Pán můj a Bůh můj“ z cyklu Moje pohádka.

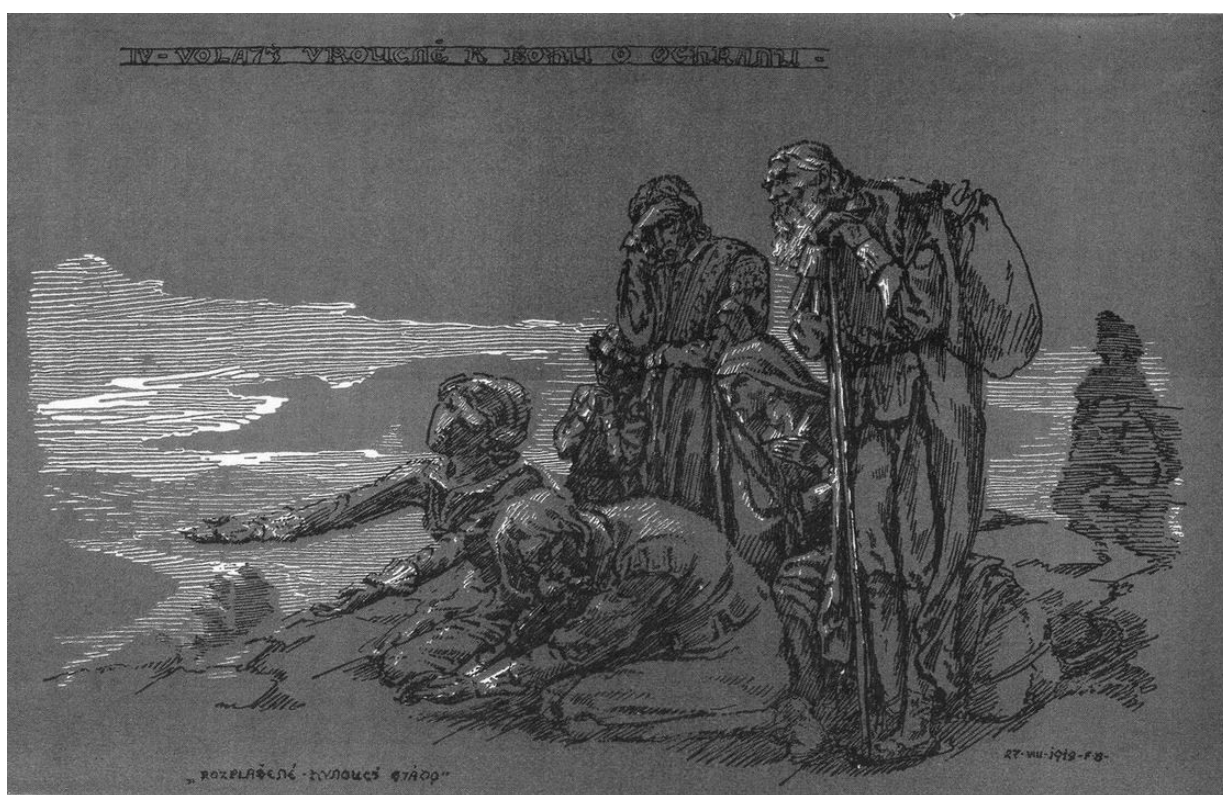
Aby však výčet aventinských publikací jednadvacátého roku byl úplný, je třeba se zmínit, že již na jaře vyšel mimo pořad intimně religiózně motivovaný cyklus šesti dřevorytů Františka Bílka, nazvaný autorem MOJE POHÁDKA. Upřímně řečeno se mi hned od počátku ty nepříliš rozměrné dřevoryty moc nelíbily, nenašel jsem však odvahu je Bílkovi vrátit. A to tím spíše ne, že jsem to byl já sám, kdo projevil zájem zařadit do Aventina některý jeho původní cyklus v domnění, že by to mohl být počátek jakési soustavnější edice původní grafiky. Bohužel však k ničemu podobnému nikdy nedošlo, pokud bych neměl na mysli nádherné fotografické cykly Funkovy, které jsem vydával během druhé světové války víceméně „načerno“. Jinak musím konstatovat, že většina z 320 exemplářů MÉ POHÁDKY se prodala celkem v dohledné době. Bylo zřejmě dosti sběratelů, kteří si nedali v tomto ohledu nic ujít... (str. 172)

...(rok 1922)... mi přinesl seznámení s dalším zahraničním spisovatelem – Stanislavem Przybyszewským... S.P. uvažoval o tom trvale se usadit v Praze... K tomu však nedošlo, ale Berlín byl zaměněn za Mnichov a konečně Krakov. Ze spisovatele německého se stal spisovatel polský a jeho časopisem Zyci proniklo do Polska poprvé jméno Hlaváčkovo, Březinovo, Karáskovo, Bílkovo a jiných... (str. 179-180)

[Otokar Štorch-Marien: Sladko je žít (Paměti nakladatele I). 2. vydání, Aventinum, Praha 1992.]

Sestavili: František a Yveta Kožíškovi

Poznámka: Autor v textu zmiňuje dvě knihy s Bílkovými kresbami, které vydal. Protože jde o díla málo známá, stojí za to si je zde blíže představit.

Kresba „Rozplašené – hynoucí stádo“ z díla Smutný hlas.

J.A.Komenský – Smutný hlas

Celý název této útlé brožury (54 stran, rozměr cca 14x22 cm) zní „Smutný hlas zaplašeného hněvem božího pastýře k rozplašenému, hynoucímu stádu, ostatní již rady dáním se všemi se žehnající“. Podle revize amsterdamského vydání (1660) vydal Otokar Štorch-Marien ve své edici Aventinum jako její 16. svazek, v Praze v září 1920. Doslov napsal Arne Novák, kresbami doprovodil František Bílek. Vytiskl František Obzina ve Vyškově.

Na obálce je Bílkova kresba Komenského, uvnitř jeho čtyři celostránkové ilustrace na zeleném a v jednom případě světle hnědém podkladu (Pastýř, Smutný hlas, Rozplašené hynoucí stádo, Modlitba). Všechny kresby podle vnočení vznikly v srpnu 1918 (u kresby na obálce je udán jen rok 1918).

Tiskař prvního vydání (F.Obzina) se později sám stal nakladatelem 2. vydání, které vyšlo v roce 1946 ve Vyškově ve stejné úpravě (tisku i kreseb), pouze doslov A. Nováka byl zkrácen tak, aby se vešel na záložky knihy.

Přibližme si zde obsah tohoto traktátu či pastýřského listu citací z doslovu A. Nováka:

„... v osobním výkřiku v pastýřském listě „Smutného hlasu“ neprosí, neteskní Komenský za sebe sama, nýbrž za vlast a Jednotu bratrskou, jejichž břímě převzal na svá bedra a za něž jako vlastenec, kněz, vychovatel přijímá odpovědnost – tam, kde jeho lkavé věty, prosycené, ano místy přesycené ponurým a melodickým elegismem biblickým, přímo uchvacují osobní naléhavostí, odosobňuje se v podstatě žal trpitelův, jsa pojímán jakožto hoře hromadné, jako neštěstí národa, jako smutek církve, již již předurčené k zániku. Jmenovitě ve „Smutném hlase zaplašeného pastýře“ úplně zmizela někdejší humanistická strůj, celá ta záliba v umném, ornamentálním rozvádění myšlenky, periody, metafory; srdce krvácející, vylévá se zde plnými proudy náboženského lyrismu, jež Komenský velice věrně převzal z prorockých knih i ze žalmů starozákonních s veškerou silou obrazů až smyslně prožitých a hrnoucích se jako hejna ptáků za podzimního stěhování.

Jest tedy jednota, jež částky „Truchlivého“, různorodé podle vzniku, rozměru, formy spíná vespolek i s „Hlasem“, nikoliv zevnější, ale ryze niterná. Jejím nositelem jest mohutná osobnost Komenského, prožívající vedle osobního strádání se stejnou, ba větší intenzitou utrpení svého národa, své církve, svých bratří ve víře a procházející těmito zkouškami s krvavými ranami, ale bez reptání a zoufalství. Ježto pak Komenský vždycky byl netoliko bytostí mravní, nýbrž v míře daleko vyšší osobností náboženskou, znamenala pro něho jeho křížová cesta vzestup k Bohu, závrtnou možnost vždy bezprostředněji a prudčeji přibližovati se poznání Hospodinovy vůle, která tvoří a boří dějiny i národy. Toto náboženské drama tvoří nejvlastnější obsah „Truchlivého“ i „Smutného hlasu“ a dodává mu vzácné hodnoty. Není to náboženské drama individualistické. Jan Amos ukládá své tu církvi i svému národu, aby rovněž tak jako on sám, užívali dějinných zkoušek za popud k náboženskému a mravnímu růstu, za průchod ke zbožštění, zvěčnění, zabsolutnění svého života – jenom tak možno okusiti podivnou chuť milosti, jež spočívá v tom, že církve neb národ jsou vyvolenci Hospodinovými...“.

František Bílek – Moje pohádka. Cyklus šesti dřevorytů

Útlá brožura formátu A5 sestávající ze strohé šedé obálky (bez kresby či jiné ozdoby), titulní strany, tiráže a sedmi vložených listů – na prvním je krátký Bílkův text „Moje pohádka“, na dalších šesti listech dřevoryty s mariánskými motivy (velikosti cca 10 x 8 cm): Maria sestra, Maria matko!, (bez textu), Matko!, Matko pána mého, Pán můj a Bůh můj. Vydal ve 320 číslovaných výtiscích ve své edici Aventinum Ot. Štorch-Marien; Praha I., Kaprová 52, v březnu 1921. Vytiskl Fr. Obzina ve Vyškově na Moravě.

MOJE POHÁDKA

*

BYLA JEDNA MAMINKA
A TA MĚLA HOŠÍČKA.
KDYŽ MUSIL DO SVĚTA
PRAVILA MU:
NEMÁM ČEHO TI DÁTI,
HOCHU MŮJ,
NEŽ TUTO ŠNŮREČKU,
POSVÁTNÝ RŮŽENEC.

ŠNŮREČKOU POZNÁVAL
MARIÍ MATIČKU,
MARIÍ POZNÁVAL
SYNA BOŽÍHO,
SYN PAK MU NEBE –
BOHA UKÁZAL.

F.B.

Dřevoryty „Matko“, „Maria matko!“ a „Maria sestro“.

Ze vzájemné korespondence O.Březiny a F.Bílka

(pokračování z minulého čísla)

Můj milý - bojující! Na jakých místech a světech potkávám se opět s Vaší prací! (Ve V. směrech!) - Jaké to ovzduší vlastního domova a vůně mateřské mluvy! Po výsostech kráčí Vaše Slunce, a Jeho hvězdný trůn vysoko nad mraky. Hovoří, a jako zákony tisíciletí neměnitelné přijmou Slova jeho čisté a pokorné Naše země. A svatě! Jako velekněz zapálilo oběť nejvyšší a Samo položilo se na oltář jako oběť! Jaká to milost prvého mezi bratry, vládce nebes a země – Naše Slunce –, že z výšin sestupuje svých, aby se stalo posledním sluhou bratří!

Čistota a pokora Vaše, oblečena ve slavnostní svůj šat, Svě Slunce tiše čekala. Přišlo, vzhlédlo na Vás milostně a oplodnilo Nás k zdravému plodu Syna člověka: Dílo Vaše ve svém viditelném znamení jak sladkým plodem na rtech a jak zdravé hořkostí svou, uzrálou v ovzduší tohoto pásma! Ona neviditelná Milost, jíž odměňuje Vaše dílo čisté a pokorné srdcem, jak je požehnána! Což zasvěcenců bylo-li by kol Vašich svatých míst, jak snil by rod náš prorocky o svém „poslání“! I „ticho“ kol Vašeho díla prostřené, to znamení „poslaného“, ono „skryté jméno“, které nezná než Dárce a Jím obdařený, i to „ticho“ tvoří Svatost Vašeho díla, pro které země tvář výrazu již nemá, které možno vyzpívati jen na nové zemi, novou mluvou, Tam ve oné „Písni Nové“.

Můj milý, chvěji se úzkostně, aby mi chlad ni rozrušené živly ani výkřiky bolestí a smíchu šíleného u bratří nerušily Váš sen, abyste dosnil svůj sen, domyslnil myšlenku „poslání“ a dokonal své dílo; protože svatě jsou chvíle Vašeho Dnu - sen prorocký o všeho lidstva věčné Kráse.

F.Bílek O.Březinovi, dopis chybně zařazený jako 15b (asi prosinec 1906)

Drahý příteli,

vzpomínám na Vás denně; Váš poslední list, hluboký a krásný, četl jsem znovu a znovu. Cítil jsem z něho útěšnou blízkost Vaší duše. Ti, kteří k sobě patří, jdou vedle sebe v mlčenlivých hlubinách života v nepřetržitém rozhovoru, třeba města a řeky a horstva ležela mezi nimi a jiné hvězdy ukazovaly každému přibližování se rána. /.../

Vzpomínám na nezapomenutelné chvíle v posledních prázdninách, kdy v chrámovém chladu Vaší dílny jsme sedávali a Vy – jindy tak tichý v slově – hovořil jste před obrazy tohoto díla svou hloubkou, dnešnímu jazyku lidí vzdálenou řečí, formovanou týměž zákonem a tajuplným mistrovstvím jako Vaše skulptury a kresby. V blízkosti Vašich obrazů nabývala Vaše slova světelné jasnosti. A kde se odmlčovala slova, pokračovaly linie kresby v jejich rytmické vlně. Ale jedenkrát vzbuzené chvění se nezastavovalo, jako šířící se vítr sthovalo naše srdce a zachvacovalo nás všechny tušením nesmírné jednoty, jemuž pod tímto sluncem dali jméno láska... /.../

O.Březina F.Bílkovi, Jaroměřice 14.3.1907

Příteli, dlouho nepíši: byli jsme ve výjimečném stavu, čekali jsme robátka nové. V neděli (14/IV o 3 h. odp.) narodil se nám spomocníček, znásobilo se mé pracující rámě, živitel náš nadějemi svatých. Protože vím, jak byste při pohledu na nás, kteří obklopujeme i dílo Vaše, vyrušoval se naším čekáním i úzkostí -, tak neradi rušivě zasáhli bychom do Vašeho myšlení a konání, proto jsem s dopisem k Vám, můj milý, otálel /.../

F.Bílek O.Březinovi, duben 1907

Příteli můj,

Váš drahý list a milá zásilka mne došla. Vítám syna Vašeho, jak hluboce pravíte, pomocníka při naší stavbě. Není vyššího mysteria jako duchovní zrození člověka po zrození tělesném.

Předurčení tajemné vlády hovoří v dětských zracích. Jsou to zraky soudců, jimž patrna bude každá slabost našeho díla a před nimiž jednou budou naše dni jako kniha ke čtení položená. Neubráním se nikdy zachvění dojetí, kdykoli vidím podivnou jistotu a smělost, s níž dítě jako samozřejmé dědictví přijímá darem, o čem v ohni věků pracovala tisíciletí, a jak několik let stačí, aby celá nádhera kosmu a celá hloubka lidské bolesti otevřena byla jeho zrakům a jeho srdci. Vítám syna Vašeho: ve Vašem domě, v němž je tolik lásky a tepla, že i poutník-cizinec u něho okřívá a zapomíná na tíž své cesty, poroste radostněji k svému dílu nežli tisíce jeho bratří, kteří současně s ním otevřeli zraky pro světlo tohoto slunce, dlouho hořkého, nežli člověk naučí se chutnati jeho skrytou sladkost /.../

O.Březina F.Bílkovi, Jaroměřice 24.dubna 1907

/.../ Nepíši dlouho, pro pilnost času, - (a i na mne horečnost doby časem doléhá a mne štve)

- odkládal jsem psaní svoje na chvíli klidnější, kdy bych byl více sobě podoben. Jsme skoro 14 dnů v Praze. Úklid včel, zahrady, hřbitovní sochy atd. vyčerpává, stěhování však 2krát do roku - to ztýrá člověka. A než k odjezdu našemu došlo, trápily mne železárny: zdvojnásobily skoro cenu odlití. Musel jsem se brániti. Zmohl jsem to přec, že jsem mimo náklad práce a odlití náhrobků nemusel na odlití do kovu nic doplácet /.../

F.Bílek O.Březinovi, dopis č.60

Drahý příteli,

děkuji Vám za bratrskou vzpomínku listem. Cesta k Vám, ať v myšlenkách, ať pod letním nebem Vašeho Chýnova, je mi vždy radostná. Vidím Vás, jak Vás každoročně nalézám, silného, pravdivého, šťastného z tvůrčí práce, v podivuhodné jednotě života a díla. Je ticho kolem Vás, ale v mlčení, zatímco jste zabrán v horečce stavby, rostou řady bratří, zastavujících se u Vás a sledujících každé hnutí Vaší ruky, nepozorujete jich, šťastný. Jeden z lidí dobré vůle, kteří Vaše umění milují a cení, byl nedávno návštěvou u hraběte Tolstojce, mluvil o Vás s výtvarníky v Moskvě a píše o Vašem poslání několik milých slov ve svých vzpomínkách na Jasnou Poljanu. Také v pražské časopise Novém věku četl jsem srdečně psané upozornění na Vaši tvorbu z péra (tuším) Bitnarova. Ovšem, v duchové sféře má jedinou cenu práce sama jako oběť života, akt tvůrčí vůle jako daň z přijatých sil, stupeň sebezapření a vysoké duchovní kázně a na všechno zapomínající vroucnost, která provází dílo, jako je Vaše...

O sobě nevím, co bych psal; s tělem obtíže, duch smířený, stejně hotov pracovat dále i odejít a každým dnem jasněji postihující skrytou nádheru života a laskavý zákon bolesti. Pracuji na několika esejích prózou /.../

O.Březina F.Bílkovi, Jaroměřice 14.listopadu 1907

Vybráno z: [Otokar Březina: Korespondence I., Host, Brno 2004]

Uspořádal: Aleš Nevečeřal

*dvě ukázky nábytku navrhovaného Františkem Bílkem, který je vystavován v Troji
(viz následující strana)*

Pozvánka na výstavu (případně i na procházku zámeckým parkem a putování zahradním labyrintem...):

František Bílek v Troji

od dubna 2008

Expozice Bílkova nábytku z interiéru Bílkovy vily v Praze na Hradčanech se představuje po dobu rekonstrukce objektu vily v komorní expozici v Oranžerii zámku Troja. Reprezentativní výběr je sestavený z původního zařízení jídelny, pracovny a dalších částí interiéru včetně ukázek uměleckořemeslné práce, doplněný plastikou a velkoformátovými kresbami.

otevřeno: úterý-čtvrtek, neděle 10-18 h., pátek 13-19 h. (zahrada 10-19 h.),

sobota 10-19 hodin

(další informace na: www.ghmp.cz)

Kontaktní adresy Společnosti Františka Bílka:

předseda: Aleš Nevečeřal
Přemyslovská 23
130 00 Praha 3
tel. 222 713 150

jednatelka: Alena Kubíčková
Křivenická 413/16
181 00 Praha 8
tel. 233 554 150

Na titulní straně je dřevoryt F. Bílka z cyklu “*Moje pohádka*”

Vytištěno na 100% recyklovaném papíře Trend White od firmy Steibeis Vision.

ZPRÁVY	Pro své členy vydává dvakrát do roka Společnost Františka Bílka
	Adresa : Michal Kellner, Nad Bud'ánkami II. 12, 150 00 Praha 5 tel. 723 752 116, e-mail: michalkellner@email.cz